

LBRIS | Imprint coordonat de
Wickrow
SHAUKI AL-GARIBI

BARBARA O'NEAL

PE CÂND
CREDEAM ÎN
SIRENE

Traducere din limba engleză de
PAVEL CAZACU

LEDA BAZAAR

CAPITOLUL UNU

Kit

SORA MEA ERA MOARTĂ DE APROAPE CINCISPREZECE ani când o văd la televizor, la știri.

Lucram la Urgențe de șase ore încontinuu, triind tinerii de la o petrecere de pe plajă unde avusese loc o confruntare. Două plăgi prin împușcare, dintre care una la nivelul rinichiului; un pomete fracturat; o încheietură ruptă și multe răni faciale mai mult sau mai puțin grave.

Și acestea erau doar fetele.

Până când am terminat triajul, cususem și calmasem pacienții norocoși. Cei nenorocoși au fost trimiși la Chirurgie sau în saloane, iar eu m-am năpustit asupra frigiderului din camera de recreere pentru un Mountain Dew, modul meu preferat de a-mi administra zahăr și cafeină.

Un televizor montat pe perete difuzează știrea despre un dezastru care a avut loc pe undeva. Îl privesc neatent în timp ce înghit băutura mult prea dulce. E noapte. Flăcările erup în fundal. Oamenii aleargă și țipă, în timp ce un reporter cu părul ciufulit care poartă o geacă veche de tip aviator prezintă știrea pe un ton grav, adecvat situației.

Iar acolo, fix deasupra umărului său stâng, este sora mea.

Josie!

Privește la cameră pentru o clipă. Destul cât să nu o confund. Părul blond și incredibil de drept, tuns acum bob și care abia îi atinge umerii, ochii oblici, întunecați, pomeții ascuțiți, cu buzele cărnoase ca ale Angelinei Jolie. Toată lumea făcea mereu caz din frumusețea ei, iar acel amestec de lumină și întuneric, între unghiuri ascuțite și blândețe, era secretul. Combinația perfectă a părinților noștri!

Josie!

Simt că se uită prin ecran, fix la mine.

Apoi dispare, iar dezastrul continuă. Mă holbez, cu gura căscată, la locul gol pe care l-a lăsat, întinzând doza de Mountain Dew în fața mea ca o ofrandă sau un toast.

Pentru tine, Josie, sora mea!

Apoi mă cutremur. Chestia asta se întâmplă mereu. Toți cei care au pierdut pe cineva iubit au avut parte de experiența asta – acel cap în mulțime pe o stradă aglomerată sau persoana de la aprozar care se mișcă exact ca ea. Graba s-o ajungi din urmă, ușurarea că e încă în viață...

Doar ca să te simți distrus când impostorul se întoarce, iar fața nu e cea pe care o aștepti. Ochii. Buzele.

Nu este Josie!

Trebuie să mi se fi întâmplat de o sută de ori în primul an, mai ales pentru că nu i-au găsit niciodată trupul. Imposibil, având în vedere circumstanțele. Și să fi supraviețuit este tot imposibil. N-a avut parte de o moarte să îi zicem obișnuită, mistuită de flăcările unui accident de mașină sau în urma saltului de pe un pod, deși amenința destul de des că o să facă asta.

Nu, Josie a fost spulberată într-un tren european aruncat în aer de teroriști. Dusă, dusă, dusă.

De-asta avem înmormântări. Avem o nevoie disperată de a vedea noi înșine adevărul, de a vedea fața persoanei apropiate, chiar dacă e mutilată. Altfel, e mult prea greu să credem.

Ridic doza de Mountain Dew la buze și sorb îndelung, gândindu-mă la tot ceea ce am fost una pentru cealaltă, și îmi spun că este doar o dorință deșartă.

Când plec de la spital în liniștea de dinaintea răsăritului, sunt tensionată, obosită și neliniștită în același timp. Dacă am de gând să dorm puțin înainte de următoarea tură, trebuie să mă debarasez de tot ce s-a întâmplat în noaptea asta mizerabilă.

Mă opresc la căsuța mea din Santa Cruz, 125 de metri pătrați la marginea unui cartier nu prea grozav, îmbrac repede costumul de neopren, hrănesc cel mai afurisit motan din lume cu o jumătate de conservă de hrană umedă și am grijă să umblu cu degetele prin hrana lui uscată. El toarce în semn de mulțumesc, iar eu îl trag ușor de coadă.

— Încearcă să nu faci pipi pe lucruri prea importante, bine?

Hobo¹ clipește.

Îmi pun placa de surf în Jeep și conduc spre sud, fără să-mi dau seama că mă îndrept spre golfuleț înainte să ajung acolo. Trag pe dreapta în spațiul improvizat de pe

¹ „Vagabond”, „boschetar” (n. tr.).

marginea autostrăzii, parchez și mă uit în jos, la apă. În zori sunt câteva persoane, nu foarte multe. Apa are temperatura scăzută tipică pentru Carolina de Nord, 11 grade la începutul lui martie, însă valurile se întind cât vezi cu ochii până la orizont. Perfect!

Poteca începe unde a fost odată trotuarul restaurantului și coboară șerpuit pe panta abruptă într-un zigzag sculptat la câțiva pași de faleza unde erau scări, accesul nostru privat spre golfulețul ascuns. Panta e alunecoasă și are reputația că ar fi băntuită, iar toți localnicii o știu. Sunt singură la coborâre. Totuși, eu cunosc fantomele.

La jumătatea drumului mă opresc și mă uit înapoi în sus spre locul unde odinioară erau casa noastră și restaurantul cu terasa lui faimoasă ce promitea cea mai frumoasă priveliște din lume. Ambele clădiri zac, transformate în scânduri putrede și moloz împrăștiat pe pantă, în mare parte luat de apa furtunilor de peste ani, iar restul înnegrit de apa mării și de timp.

În imaginația mea, clădirile se înalță și au o frumusețe fantomatică, un soi de Eden cu terasa lui magnifică, iar deasupra, căsuța noastră. Josie și cu mine am împărțit o cameră după ce a venit Dylan, dar nu ne-a deranjat pe niciuna dintre noi. Văd spiritele noastre, ale tuturor, când eram fericiți – părinții mei îndrăgostiți nebunește, sora mea isteată și plină de energie, Dylan cu părul lui legat la spate cu un șnur de piele, întrecându-se cu noi pe scări ca să putem aprinde un foc pe plajă, să facem *s'mores*¹ și să cântăm. Îi plăcea să cânte și avea o voce frumoasă. Noi

¹ Desert ce conține bezele moi și ciocolată puse într-un sandwich între doi biscuiți graham (n. tr.).

am crezut mereu că ar trebui să fie cântăreț de rock. El spunea că nu vrea nimic altceva în afară de Eden, de noi și de golfuleț.

Mă văd și pe mine, o puștoaică de șapte ani cu prea mult păr¹, învârtindu-mă pe plajă, iar cerul de deasupra e un amestec de alb și albastru.

Cu un milion de ani în urmă.

Restaurantul familiei noastre se numea Eden și era exclusiv și permisiv în același timp, fiind frecventat de actori hipioți și de furnizorii lor de droguri. Părinții noștri făceau și ei parte din acea lume – vedete în domeniul lor, fiecare exercitându-și puterea în felul său; tata era bucătarul jovial și primitor, cu un răs călduros și obiceiuri extravagante, iar mama, la brațul lui, era o cochetă carismatică.

Josie și cu mine zburdam ca niște căței, dormind pe plaja golfulețului când eram obosite, ignorate sau le stăteam în cale. Mama era o femeie foarte frumoasă, care venise la cină cu un alt bărbat, și se îndrăgostise pe loc de tata, sau cel puțin așa spune legenda. Însă, dacă l-ai fi cunoscut, ai fi știut că e un scenariu foarte plauzibil. Tata avea o personalitate impresionantă, fiind un fermecător și impunător bucătar-șef din Italia, deși, pe atunci, oamenii spuneau doar „bucătar”. Sau patron de restaurant, ceea ce era el de fapt. Mama îl iubea excesiv, cu mult mai mult decât ne iubea pe noi. Pasiunea lui pentru ea era intensă, sexuală și posesivă, dar poți numi asta dragoste? Nu știu.

¹ În original, *an urchin*, care poate avea și sensul de arici de mare (n. tr.).

Știu însă că e dificil să fii copilul unor părinți care sunt obsedați unul de celălalt.

Josie se hrănea cu dramă, la fel ca părinții noștri. Avea personalitatea puternică a tatei și frumusețea mamei, deși, la Josie, această combinație a devenit ceva extraordinar. Unic. Am pierdut șirul datărilor în care oamenii o desenau, fotografiau sau o pictau, bărbați și femei de asemenea, și cât de des se îndrăgosteau. Mereu am crezut că va ajunge vedetă de cinema.

În schimb, și-a transformat viața într-o dramă mare și dezastruoasă, la fel ca părinții noștri, cu un sfârșit corespunzător de catastrofic.

Golfulețul e încă acolo, bineînțeles, chiar dacă scările nu mai sunt. Îmi pun încălțăminte de surf și îmi împletesc părul voluminos într-o coadă groasă. Lumina de culoarea piersicii se revarsă în zare în timp ce vâslesc pe lângă stânci, spre aliniere. Mai sunt doar trei alți surferi în afară de mine. Atacul urât al unui rechin din urmă cu câteva săptămâni a împuținat numărul doritorilor, indiferent cât de grozave sunt valurile.

Și chiar sunt grozave! Înalte de trei metri și cu o curbură sticloasă superbă, mult mai rară decât ai crede. Vâslesc în larg și îmi aștept rândul, ajung la linie și sar în picioare pentru a naviga fix pe creastă. Aceasta e clipa pentru care trăiesc, momentul în care nimic altceva nu mai este în capul meu. Nimic altceva nu mai poate fi. Suntem doar eu, apa, cerul și sunetul resacului. Sunetul respirației mele. Marginea plăcii alunecând prin apă, pe care o simt rece la glezne chiar și prin încălțăminte de surf. Rece ca gheața. Echilibrul perfect, tremurând, cu părul lovindu-mă pe obraz.

Timp de o oră, poate mai mult, mă pierd în asta. Cer, mare și răsărit. Mă descompun. Nu există nimic: nici eu, nici corpul meu, nici timpul și nici trecutul. Doar placa, degetele de la picioare, aerul, apa și suspendarea...

Apoi, totul se oprește brusc.

Valul se sparge pe neașteptate, atât de repede și atât de tare, încât sunt împinsă adânc în apă, involburarea resacului în creștere lovindu-mi trupul, capul, placa de surf, care se rostogolește prea aproape, o forță periculoasă care mi-ar putea sparge craniul.

Îmi las trupul moale, în voia valurilor, ținându-mi respirația. Dacă opui rezistență, te va distruge. Te va omori. Singura cale de supraviețuire este să te lași purtat de ape. Lumea se învârte în spirală, în sus și în jos, de jur împrejur, timp de câteva clipe, care par însă interminabile.

Mă voi îneca de data asta. Placa îmi smulge glezna, trăgându-mă cu viteză într-o altă direcție. Alge mi se răsucesc pe brațe și mi se încolăcesc în jurul gâtului...

Fața lui Josie plutește în fața mea. Așa cum era acum cincisprezece ani. Așa cum arăta la televizor aseară.

Este în viață.

Nu știu cum. Știu doar că e adevărat.

Oceanul mă scoate la suprafață, iar eu inspir adânc, trăgând aer în plămâni privați de oxigen. Până ajung înapoi în golfuleț, sunt extenuată și cad cu burta pe nisipul din acel loc retras, odihnindu-mă un minut. În jurul meu aud vocile copilăriei. A mea, a lui Josie și a lui Dylan. Câinele nostru, Cinder¹, o corcitură de retriever negru, se zbenguie în jurul nostru ud, puturos și bucuros. Fumul

¹ „Cenușă” (n. red.).

de la focurile restaurantului umple atmosfera cu un sentiment confortabil că orice e posibil, iar eu aud muzică în surdină, împletindu-se cu râsetul de demult.

Când mă ridic, totul se oprește și rămâne doar ruina a ceea ce a fost odinioară.

Una dintre primele mele amintiri este una cu părinții prinși într-o îmbrățișare pasională. Nu cred că aveam mai mult de trei sau patru ani. Nu e clar unde erau, însă țin minte că mama era împinsă la perete, cu bluza trasă în sus și mâinile tatei pe sâni ei. Îi vedeam pielea. Se sărutau cu atâta ardoare, încât păreau a fi animale, iar eu i-am privit uimită pentru o secundă, două, trei până când mama a scos un sunet ascuțit, și eu am țipat: „Oprîți-vă!”

Amintirea îmi plutește prin minte în timp ce mă așez în curtea din spatele casei o oră mai târziu, cu părul ud după duș. Sorb dintr-o cană de cafea fierbinte și dulce, și verific știrile pe iPad. Hobo stă pe masă, lângă mine, cu ochii galbeni luminoși, și dă din coada neagră. E un sălbatic; are șapte ani. L-am găsit când avea doar cinci sau șase luni, înfometat, bătut, aproape mort pe pragul ușii din spate. Îl mângâi absentă pe spate în timp ce el stă cu ochii pe tufișurile de-a lungul gardului. Blana îi este lungă, mățăsoasă și complet neagră. E incredibil cât mult îmi ține de urât!

Dezastrul de la știri era un incendiu izbucnit într-un club de noapte din Auckland. Zeci de persoane au murit, unele când tavanul a căzut peste ele, altele când petrecăreții care fugeau s-au călcat în picioare. Nu există

alte detalii. Cu senzația că un tren se îndreaptă zgomotos spre mine, dau clic pe imagini, în căutarea reporterului pe care l-am văzut aseară. În zadar!

Mă las pe spate pe scaun și mai sorb din cafea. Lumina puternică a soarelui de Santa Cruz pătrunde prin eucaliptul de deasupra și desenează modele pe coapsele mele mult prea palide, pentru că sunt mereu la urgențe sau într-un costum de surf.

Nu e Josie, îmi spune partea rațională a minții.

Mă întind după tastatură, gata să mai tastez încă un termen de căutare – și mă opresc. Luni întregi după ce a murit, am scotocit internetul pentru orice indiciu posibil că ar fi putut supraviețui aceluia accident cataclismic de tren. Explozia a fost atât de puternică, încât nu au putut identifica toate victimele și, așa cum se întâmplă mai des decât vor să admită autoritățile sau echipajele de prim ajutor, într-o astfel de situație, mare parte din ce se spune este pură speculație. „Ruda dumneavoastră a fost acolo; nu am găsit-o. Toate indiciile dau de înțeles că a murit.”

După un an, nevoia mea nervoasă de a-mi căuta sora s-a calmat, însă nu puteam să-mi opresc nodul din gât când credeam că am zărit-o într-o mulțime. După doi ani, am terminat rezidențiatul la Spitalul General San Francisco și am venit acasă în Santa Cruz, unde am ocupat o poziție la Urgențe și mi-am cumpărat casa asta aproape de plajă, ca să o pot supraveghea pe mama și să îmi construiesc o viață normală și liniștită. Singurele lucruri pe care chiar mi le-am dorit vreodată – pace, liniște și previzibilitate. Copilăria mea a fost destul de dramatică, cât să-mi ajungă o viață întreagă.

Îmi chiorăie stomacul.

— Haide, micuțule, îi spun lui Hobo, hai să luăm micul-dejun!

Casa în stil spaniol e micuță, cu doar două dormitoare, într-un cartier ghemuit între limitele unor locuri în care nu vrei să te plimbi noaptea, însă este a mea și pot ajunge pe plajă în șapte minute de mers pe jos. Am înlocuit electrocasnicele vechi și dulăpioarele de calitate proastă și am reparat faianța splendidă. Mă gândesc că aș putea mânca la micul-dejun clătite când telefonul îmi vibrează pe blat.

— Bună, mamă! o salut în timp ce deschid frigiderul.

Hmm! N-am ouă.

— Ce s-a întâmplat?

— Kit! zice ea, apoi face o scurtă pauză, destul cât să mă determine să-mi ridic capul. Ai văzut cumva știrea despre incendiul din clubul de noapte din Noua Zeelandă?

Am un gol în stomac și e atât de adânc, încât simt că trece prin pământ.

— Ce-i cu ea?

— Știi că e absurd, însă pot să jur că am văzut-o pe sora ta într-una dintre secvențe.

Cu telefonul la ureche, mă uit prin fereastra bucătăriei la frunzele de eucalipt fluturând și la florile pe care le-am plantat cu atâta meticulozitate pe lângă gard. Oaza mea!

Dacă ar fi oricine altcineva în afară de mama, aș lăsa-o baltă, aș pleca și aș evita să deschid acest subiect, însă ea a trecut prin toate. Fiecare etapă de la Alcoolici Anonimi, de mai multe ori. E conștientă, serioasă și tristă. De dragul ei, inspir și spun:

— Am văzut și eu știrea.

— Ar putea oare să fie în viață?

— Probabil nu este ea, mamă. Hai să ne păstrăm calmul și să nu ne facem speranțe deșarte, bine?

Îmi chiorăie stomacul.

— Ai ceva de mâncare? Am fost la Urgențe până la patru, și nu este nimic în casa asta.

— Ce bizar! îmi răspunde pe un ton nostim.

— Ha! Dacă-mi faci niște ouă, vin să vorbim despre asta față în față.

— Trebuie să fiu la lucru la două, deci grăbește-te!

— Nu e nici măcar unsprezece.

— Hmm...

— Nu mă machiez, zic, ceea ce mama observă mereu. Chiar și acum.

— Nu-mi pasă, îmi răspunde, însă știu că îi pasă.

E o distanță care se poate parcurge pe jos, un alt motiv pentru care am cumpărat în zona aceasta, însă merg cu mașina ca să nu-și facă griji. I-am cumpărat apartamentul cu câțiva ani în urmă. E cam vechi, cu camere micuțe, dar are o vedere panoramică spre Pacific din camera de zi. Sunetul oceanului o calmează. E un lucru pe care-l avem în comun, foamea până-n măduva oaselor de ocean. Nimic altceva nu l-ar putea înlocui.

Urc scările de afară spre apartamentul ei de la etaj, uitându-mă automat spre valuri ca să verific condițiile. E calm acum. Niciun surfer, însă mulți copii și familii se joacă pe malul apei, care se unduiește ușor.

Mama iese pe veranda ei plină de plante când îmi observă mașina. Poartă pantaloni capri noi din bumbac,

galbeni, și o bluză albă cu dungi în aceeași culoare senină. Părul ei – încă des și sănătos, blond și cărunț în același timp, ceea ce îl face să pară vopsit în șuvițe – este prins sus, într-o coafură de mamă tânără. Arată perfect, deși pe față i se citesc urmele lăsate de anii grei pe care i-a trăit și toți anii petrecuți pe plajă. Nu contează! E zveltă, are picioare lungi și un bust mare, iar ochii ei surprinzători nu și-au pierdut deloc din strălucirea de nestemate. Are 63 de ani, însă în lumina filtrată de pe veranda ei de la etaj pare să aibă vreo 40.

— Arăți obosită! zice în timp ce-mi face semn să intru.

Mai multe specii de plante viguroase umplu camerele. Orhideele sunt specialitatea ei. E singura persoană pe care o știu ale cărei orhidee înfloresc iar și iar. Dă-i răgaz o secundă și va enumera toate soiurile – *Cattleya*; *Phalaenopsis*, preferata ei; delicata și frumoasa *Laelia*, toate cu denumirile lor corecte în latină.

— A fost o noapte lungă!

Simt miros de cafea când intru și mă îndrept ca teleghidată spre cafetiera cu filtru. Torn cafea în cana care mă așteaptă, cea pe care o păstrează pentru mine, o cană grea, verde, pe care scrie HAWAII. Pe blat sunt ouă și ardei grași tocați.

— Ia loc! spune brusc și-și leagă un șorț la brâu. E bună o omletă?

— Foarte bună! Mulțumesc!

— Deschide-mi laptopul! îmi zice și aruncă o bucățică de unt într-o tigaie grea de fontă. Am salvat videoclipul.

Fac cum mi-a cerut și găsesc secvența de aseară. Scena haotică, țipetele și zgomotul. Reporterul în geaca lui tip aviator. Fața din spatele umărului său, privind direct la

cameră, timp de trei secunde. Una, două, trei! Mă uit, apoi derulez și mă uit din nou, numărând. Trei secunde. Opresc clipul pe fața ei, și e inconfundabilă.

— Nimeni nu ar putea semăna atât de bine cu ea, spune mama, venind să se uite peste umărul meu. Și să aibă fix aceeași cicatrice.

Închid ochii de parcă asta ar face problema să dispară. Când îi deschid din nou, e acolo, încremenită în timp, cu cicatricea neregulată care începe la linia părului, trece fix prin sprânceană și ajunge până la tâmplă. A fost un miracol faptul că nu și-a pierdut ochiul.

— Nu! sunt de acord cu ea. Ai dreptate.

— Trebuie să mergi să o găsești, Kit!

— Asta e ridicol! îi răspund, deși m-am gândit și eu la același lucru. Cum aș putea să fac asta? Milioane de oameni locuiesc în Auckland.

— Tu ai putea să o găsești. O cunoști!

— Și tu o cunoști.

Mama clatină din cap, îndreptându-și spatele rigid.

— Știi că eu nu călătoresc.

Mă încrunt.

— N-ai mai pus gura pe băutură de cincisprezece ani, mamă. Te-ai descurca!

— Nu, nu pot! Tu trebuie să faci asta.

— Nu pot fugi în Noua Zeelandă. Am serviciu și nu-i pot lăsa pe oamenii ăia de izbeliște.

Îmi dau părul de pe față.

— Și ce aș face cu Hobo?

Simt un junghi în inimă – cu slujba aș putea rezolva, de vreme ce nu mi-am mai luat concediu de trei ani. Însă motanul va tânji după mine.

— Voi merge să stau la tine acasă.

Mă uit la mama.

— Să stai acolo sau să te duci dimineața și seara să-l hrănești?

— Mă voi muta acolo, spune mama, apoi pune omleta aburindă și decorată frumos cu ardei pe masă. Vino să mănânci!

Mă ridic.

— Probabil ar sta ascuns tot timpul.

— Nu-i o problemă! Ar ști că nu este singur. Și poate că după o zi sau două ar veni să doarmă cu mine.

Mirosul de ceapă și ardei îmi prinde corpul ca într-o capcană, așa că înfulec omleta cu pofta unui băiat de șaisprezece ani, iar în minte mi se derulează imagini. Josie aplecându-se peste mine ca să vadă dacă m-am trezit, părul ei lung gâdilându-mi gâtul când eram mici; râsul ei în hohote; o licărire cu ea aruncând un băț după care să fugă Cinder. Chiar mă doare inima, nu la modul figurat – greutatea amintirii, a dorului și a furiei îmi apasă tare pe piept până când trebuie să iau o pauză, să las furculița jos și să respir.

Mama stă tăcută. Mă gândesc la vocea ei când mi-a spus că Josie a murit. Văd că mâna îi tremură ușor. Pentru a masca asta, de parcă e o dimineață normală, în care se petrec lucruri obișnuite, își ridică cana să bea.

— Ai făcut surf?

Dau din cap că da. Știm amândouă că așa procesez eu lucrurile. Așa mă împac. Așa cad la pace cu toate.

— Da! A fost minunat.

Stă pe al doilea scaun din cele două de la masă. Privirea îi e ațintită asupra oceanului. Lumina îi cade exact pe linia sobră a gurii și îmi amintesc cum râdea cu tatăl meu,

cu buzele roșii și late, în timp ce se roteau dansând pe terasa de la Eden. Suzanne trează e o ființă mult mai bună decât Suzanne beată, însă uneori îmi lipsește entuziasmul ei de atunci.

— Mă voi duce, zic, sperând poate să întrezăresc o fărâșă din acea femeie mai tânără.

Și, pentru o singură clipă, o flacără i se aprinde în ochi. Se întinde spre mine, iar de data aceasta o las să mă ia de mână, cuprinzându-mă într-un acces de generozitate.

— Promiți că vei sta chiar la mine acasă? o întreb.

Cu mâna liberă desenează un X peste inimă și apoi ridică aceeași mână ca pentru un jurământ.

— Promit!

— Bine! Voi pleca de îndată ce voi putea aranja asta!

Un val de anticipare combinat cu frică îmi trece prin piept și mi se oprește în stomac.

— La naiba! Ce se întâmplă dacă ea chiar încă e în viață?

— Bănuiesc că va trebui să o omor, îmi răspunde Suzanne.